

Forfatter: Bording, Anders

Titel: Kand da Naturen af sit rige skjød ey gifve

Citation: Bording, Anders: "Kand da Naturen af sit rige skjød ey gifve", i Bording, Anders: *Digte. - 1984*, udg. af ERIK SØNDERHOLM, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 174. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-bording01val-shoot-workid97859.pdf> (tilgået 19. september 2021)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

⌂

⌘ Kand da Naturen af sit rige skjød ey gifve
Saa dyrebar en ting som kand forskaanet blifve
For Tidsens bidske rust hvis skarpe morder tand
af ødeleggelse ret aldrig mættes kand.
Ach ney! det er den dom der sig til alt det strekker
Som Himlens høye tag och hvelning ofvertækker
Ja self och Himlen ey kand pukke der imod
Den Jo for Tiden skal omsider holde food.
175 Det er forfængeligt och idel tidens spilde
Paa noget som er skabt en ævighed at vilde
Grundfæste, som mand dog fast hver dag seer och hør
Paa verdens skue plads blant os at mungen gjør
Lad millioner Folk mirakeler opsætte
Lad alle Kunstneres fornuft sig der paa trætte
Byg Capitolier af Marmor och af staal
De kunde dog ey naae til ævighedsens maal.
Och om af deris pract end nu maa skee kand vises
En ringe lefnings skrog, som af sin ælde prises,
Det dog omsider faar sin rest och følge maae
Den store Verdens All naar den skal undergaae
Hvad vil en Christen da sig meget self udmatte
Med angergifvenhed och, vrang tanker fatte
Naar Tiden hannem det ey længer unde vil
Som er hans Tidsfordrif och hand sit Sind har til.
Jeg det vel gifver magt Mand ingen veed at finde
Som er saa føle løs och Stoisk haard i Sinde
Naar hannem møder sligt, hans friske hjerte Jo
Forandring finde maae til sorrig och u-ro
Men der hos veed Jeg och, at huad mit hjerte klemmer
Det gaaer ey mig forbj for Jeg mig derfor græmmer
Jeg haardfør eller øm j lidelsen mig teer
Min Guds bestemte raad och villie dog skeer.

⌘ Ja Store Kongens Mand høyædle Helt och Herre
Hvis lykkelige Stand och glædskaab nu des verre
Til idel bitterhed och sorrig er omvendt
For eders kjærreste sit lefnet[s] maal har endt.
Vel har i billighed och føye til at klage
Paa den u-milde død som hendes aar och dage
Saa djærfvelig afskaar och ey sig hindre loed
Af hendes høye Dyd och eders dapre Mood.
Vel kand u-tidig fruct ud af en ædel Pøde
Fortryde Gaardneren som har seet den til gode
Men gaar och Roden ud hand meere græmmer sig
End dog hand intet der med vinder endelig
Saaledes gick det her, Lucina sig beteede
176 Forsømmelig, och self ey kom med hjelp tilstede
Men sendte *Clotio* frem, imod sin gamle skik
Hvor ofver baade Fruct och Rood at bukke fik.
Det Himlen er bekjent som eders ædle hjerter
tilsammen hafde knyt hvad længsel i forsmertes
Naa[r] i besinder ret hvor kjær och dyrebar
Och ypperlig en skat hun eder altid var
Hvor uforfalsket tro, fornuftig from och dydig
Hvor rig af tuct och Hæld, belevven och ærbydig
Hun sig fornemme loed med aller største pris
Och var for eder ret en anden Paradjs.
Ja, kortelig, en høy Zirat och præctig ære
Blant alle deris tal, Heltinders titler bæere.
Slet intet fattedes, och ankes kunde paa,
Foruden hun ey var udødelig och saa.
Til Rom med leye-graad och skrymte-sorrig kunde
Vel holdes Jordefærd, Men saadant ingenlunde
For eder passe vil. o ney det eder gaar

Ret ind til Sjælen self, och er for dybt et saar
Naturen stoed i tvjl, och kunde snart ey vide
Hvo meest af eder fandt til hjerte klemsels qvide
Der Helbruds haarde værk angreeb det ædle blood
Och der til længre lif ey raad och middel stoed.
J self var redebon i dødsens nød och fare
Frimodelig at gaa for hendes lif at spare
Det eder var en død, at Dødsens kaalde slum
Som ofver hende kom, gaf eder aande-rum.
De Moderløse Børn hun loed sig efterblifve
Jeg intet mælder om Min pen ey kand beskrifve
Saa salt en græde strøm, den Jo Randt dennem need
Paa kinder, af en ret u-skrymtet kjærlighed
O ney den mørke graf ey vilde sig beqvemme
til nogen miskundhed men bleef alt ved at fremme
Sin strenge lov och ret trods hvem det var imod
Och al for tidelig [sin hule vom oploed]
Ret Som den stride strøm med hastig jl henrender
Til Hafsens dybe svelg och ey tilbage vender
Saa løeb och hendes tid och lefnet[s] alder hen,
177 Och med bekymring kand ey fanges hid igjen
Dog see Jeg mig forseer! hvad Jordiskt var af hende
Det var alenne det som Døden sig ved kjende
Det var alenne det som Tiden her fra toeg
Och med sin lange nat i Grafven ofverdroeg
Der hviler det och ey tør ørnes eller grue
For hvis ulykken har os andre med at true
Der finder det ey til hvor kummerfuld och trang
Vor Jerne Tjds ulyst os falder mangan gang
Den Himmel værde Sjæl som her saa got som fangen
J Kroppens Fængsel var, er lykkelig undgangen
Sin prøfve den udstoed och bleef fuldkommen kjendt
Fik derfor snart blant os sin blifve tjd fuldendt
En anden tide maal som altid paa sig vinder
Af Ævighedsens traad och aldrig ende finder
Den sig tilvexlet har, och sig forlyste kand
Blant Guds udvaalde tal i Lifsens skønne Land,
Och saa naar legomet i Jordens bug har været
Och der fra skrøblighed udlutret er och skjæret
Da Skal den store dag i deris værne hjem
Och Salighedsens hafn igjen forsamle dem
Den anden rest som er en prislig efter mæle
Den lader och ey sig af Tidsens drift henstjæle
Men blifver stedse ved och aldrig under gaee[r]
Saa længe Dyd er Dyd och Verdens bygning staaer.